

GAZETA PRAHOVEI

ZIAR INDEPENDENT

PR. MIHAI APOSTOL

ABONAMENTUL:

Pe un an 6 lei
Pe șase luni 3 "

Apare odată pe săptămână
SUB DIRECȚIUNEA UNUI COMITET
Administrator-Girant, Victor Bârsan

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA:
Tipografia Bereovei
Plocești, Strada M. Cogălniceanu

Neutralitatea noastră

de O. TAFRALI prof. universitar

Dintre toate popoarele balcanice, plămădite sub înrăurirea bizantină, singuri noi românii am moștenit defectele principale ale bizantinilor din perioada lor de descendență, defecte cari au pricinuit distrugerea împărăției lor: gustul rafinat al discuțiilor subtile fără sfârșit și o prudență extremă, care frizează lașitatea.

În adevăr, în vreme ce sabia lui Damocles atârna amenințătoare de asupra capetelor noastre, în vreme ce pe malurile Meusei și ale Vistulei se joacă independența tuturor statelor mici, noi, încrezători în înalta înțelepciune a câtorva, așteptăm cu liniște candida momentul prinos, ca să pașim cu dublicea sau cu tripla înțelegere, îndată ce vom fi simțit că victoria înclină spre una sau alta din aceste două grupări.

Din toate părțile auzim zicându-ni-se „neputând realiza întregul nostru ideal național, vom obține cel puțin, după ocazie, Transilvania sau Basarabia. În nici un caz nu vom pierde” E chestiunea dar aici de oportunism și de târg. De judecata istoriei, care în naivitatea ei se razamă încă pe morală, nu ne pasă. Interesul primează sentimentul, iar forța, dreptatea. Morala e bună pentru indivizi, nu pentru state.

Raționamentul acesta, ascunde simțiminte și situații penibile. Ele au dat loc la compromisi, din cari a ieșit buchetul atitudinii noastre de astăzi: „neutralitatea cu orice preț, căci ceasul României va suna, precum a sunat și anul trecut”.

Succesele noastre din al doilea război balcanic ne-au amețit. Avem iluziunea că situaținea, cu toată gravitatea ei, se poate asemui cu cea de ieri. O adăncă eroare, care, deăd Domnul să nu ne coaste scump.

În războiul actual se dă o luptă groznică între două principii: între forța distrugătoare de libertăți, și între dreptul popoarelor de a trăi libere.

Germania, secundată de Austria, caută a înfăptui o *Deutschland über alles* prin zdrobirea tuturor concurenților ei pe terenul economic și politic. Pentru realizarea acestui scop ea nu ține și nu va ține seamă de nimic. Tratatete, semnate de împăratul german, care în proclamațiile sale vorbește mereu de onoare și de Dumezeu, nu sânt pentru germanism decât niște petici de hârtie, cari nu pot împiedica armatele Germaniei idealiste de a omorâ femeile, copiii, bătrânii, de a arde universitățile vechi și de a nimici monumentele istorice ale Louvainului.

Împotriva acestei barbare concepții luptă Franța, care până în ultimul moment, cu rizicul de a fi surprinsă de o invazie fulgerătoare a vrăjmașului, a fost pacifiată. Anglia a fost târâtă în războiul pentru apărarea tratatelor și a independenței statelor mici și muncitoare. Rusia, care nu voia războiul, a mers până a impune Serbiei să primească în tot ultimul umililor al Austro-Ungariei, să proclame reînființarea Poloniei — ceea ce a fost salutată cu entuziasm de toți patrioții polonezi în frunte cu Sienkiewicz și să acorde poporului libertăți, cari fac cinste țării.

Alegerea între aceste două principii este astăzi pentru noi o chestiune de moarte sau de viață. Nu putem aștepta să vedem cine va eși învingător, ca să pașim cu el.

Victoria Germaniei și a Austro-Ungariei va învenna nu numai prăbușirea întregului nostru ideal național, dar chiar pierderea independenței noastre. Din potrivă, înfrângerea lor, va fi mântuirea noastră.

Când dar situaținea se înfățișează atât de gravă putem noi, putem oare sta simpli spectatori ai luptei uriașe ce se dă pe câmpiile Europei?

Neintervenirea noastră în conflict nu folosește decât Germaniei și Austro-Ungariei. Cele 500.000 de baionete românești ar fi înclinat definitiv balanța spre tripla înțelegere.

Noi însă nu intervenim. Prima parte a matchului e câștigat de dușmanii idealului nostru național.

Ni se deschide însă perspectiva de a interveni la prima victorie a unora sau a altora, ca să despuim un cadavru. Frumos rol! Numai de ni se va permite să-l jucăm și pe acesta. Căci vă puteți închipui că de favorabili ne vor fi ungerii victorioși pentru mărirea țării noastre cu Basarabia. Vă puteți de asemenea închipui pe ruși, în caz de victorie, împingând gentileția lor până a ne pofti să ocupăm Transilvania, cucerită cu sângele lor, ca să ne recompenseze pentru atitudinea noastră echivocă.

Germanoșii de la noi ne amenință cu primejdia cetropirii rusești. Și malți se prind în mrejele argumentelor lor interesate.

Dar pentru Dumezeu puțină judecată: Rusia în acest moment nu luptă singură. Alături de ia sânt două state liberale, Franța și Anglia cari sânt o cheazăsigă sigură pentru noi. Anglia mai ales va căuta să ne întărească cât de mult în vederea unui conflict viitor îndepărtat.

În tripla înțelegere avem dar o contrabalansare împotriva unor even-

386016/4
tuale tendințe cotrapitoare. Să ni se arate ce contrabalansare de această natură avem în sâmul dublicei.

Pentru noi românii, consecințele unei victorii austro-germane vor fi groznic.

Austro-Ungaria se va consolida! Ungurii se vor pune cu temei să denaționalizeze pe românii din Ardeal, întrebunțând mijloacele civilizatoare ale prusienilor în Polonia. România va fi mai întâi supusă economic în așteptarea frumoasei perspective de a fi peste puțin cucerită și politic. Industria și comerțul german sânt avangardele uhlurilor și ale tunurilor Krupp. Căci drumul spre bagdad trece prin București și Constantinopol.

Și atunci adio idealuri naționale, adio libertate, adio dulce patrie. Ne vom trezi prea târziu, dar glasul nostru disperat se va sparge împotriva irezistibilului *drang nach Osten*, fără a fi auzit de nimeni.

Singurul argument serios ce ni se dă, pentru a explica neutralitatea noastră, este necesitatea în care ne găsim de a ține în frâu pe Turcia și pe Bulgaria, ce ne-ar cădea în spate la prima noastră mișcare.

Dacă guvernul folosindu-se de situaținea noastră, a cerut și obținut angajamente scrise de la tripla înțelegere — singura cu care trebuie să mergem — că ea ne va respecta drepturile și va înfăptui idealul nostru național în privința Transilvaniei și a Bucovinei, merită toată recunoștința noastră. Dacă însă crede că, printr-o politică oportunistă, primejdioasă și imorală, se va folosi de întorsătura evenimentelor pentru a pași cu unii sau cu alții, comite o gravă greșală, care echivalează cu o trădare de neam. Conducătorii noștri vor da seamă înaintea poporului, dacă se vor fi lăsat adormiți de lagădulele singurului nostru vrăjmaș, actual, care e germanismul.

GALUL UNGURULUI

Un biet ungar, într-o sără, Trebuind ca negreșit
Chiar a doua zi să meargă
La un târg la târguit,
Fîind târgu 'n depărtare
Pune gând de mers călare
Și gândind la mers a stat
Și cu gândul s'a culcat.

Diminața la sculare
Cînd zărește ziua mare
Îngrijit și somnoros
Haide-o lea la drum pe jos
Și crezînd că e călare
Merga fugă, fuga mare.

Tot așa pe drum mergînd
Și de-o gară 'n cale-i dînd,
Așa 'n ea văzînd curată
Zice 'n gîndul lui deodată:
„Ce mai apă uit'o, zău,
„Hai să'adap și calul meu
Că, de cînd, doar, am plecat
Cred c'o 'n chiar însetat.”

Cătră gară-astfel pornește
Și cu gîndul se gîndește
Calul cum avea să stea
Și ce zdrăvăn o să bea:
Parcă chiar îl și vedea
Stînd cu capu 'n jos plecat
Și sugînd colo 'nsetat.

Tot cu gîndu-l că-l pe cal
Merga, merge, pîn' la mal
Și pe mal acuma stînd
Și din gura fluierînd:
Fiu, fu, fu, și nu, na, na!
Cătră bață 'n jos căta,
Calul vînd a și-l vedea
Ce 'nsetat și zdrăvăn bea.

Dar, pe mal acolo stînd,
Cal să beie ne văzînd,
Socotește 'n gîndul lui:
„Calu-i bolnav, alta nu-i!
„Căci astfel ne 'nbolnăvit
„Bea el abă negreșit.”

Cam așa zicînd, de-odată
Făr' a sta la gînd nici cum
Lasă balta și pornește
Înt'o parte pe un alt drum,
Și vorbește singur:

„Bre,
„Ce păcat! Teremetete!
„Cal voinic, puțin fugit
„Și-acum gata bolnăvit!...
„Cal așa de dobitoc
„Încă nici văzut de loc:
„Dup'un prînz de călărit
„El sculat și 'nbolnăvit!...
„Las de-acum și târg și totul
„Și de-acî chiar de pe mal
„Hai să-mi cat vr'un om, vr'un meșter
„Ca să-mi vindec bietul cal.”

Cine știe ce păcat!...
Cît mai am eu d'alergat!...

RUBRICA LITERARA

DIN DURERILE LUMEI

Vai în ce hal de slabiciune ajunsese bietul Radu Munteanu! — Fața i se lungise, fruntea-i largită și uscată, începuse a avea ceva de cranii ochii i se holbasera — parcă, stau să-l scape din pisoare, și asării obrazilor îi spargeau pielea. Nasul i se ascuțise, gura i se facuse mai mare, barbă mai lată și gîtul mai lung.

Era sărac, străin în București — e grozav lucru a fi străin în orașele mari — abia se mai purta pe pictoare și 'n ruptu capului nu s'ar fi înduplecat să intre într'un spital.

Era prin Septembrie, și pe pregătia de zor să-și treacă examenul de bacalaureat. — Sta într'un pensioan de băieți, ca pedagog. El se mulțumia acolo. Avea un pat în dormitoriu băieților, un tacam la masa lor, douăzeci de lei pe lună și două Duminiici libere.

Fusese școlar bun. Clasele primare le învășe la Domnu Ghervescu, în sat la ei. D. Ghervescu l'a văzut așa cuminte și cu dragoste de carte, și i s'a făcut oareș-cum milă. El a-

vea un frate, popa la București. — Ia scris un ravaș lung, în care s'apunea că a descoperit un talent grozav într'un băiat de acolo din sat, și cum băiatul e sărac s'ar vrea să-l neveje mai departe, ar fi bine să-l taca vr'un chip, să-l ia pe lângă dânsul și să-l ducă acolo la gimnaziu. — Mai târziu — cine știe — ce va putea eși din această binefăcătoare...

Frăte-său i-a răspuns și el printr'o scrisoare lungă, că îl primește bucuros, că totmai avea nevoie de așa ceva, de oarece prentesa nu ia făcut nici un copil în zece ani, de când a luat-o, și de-acum nici nu mai e de nădăduit să'u vie.

Așa că lucrurile s'au pus întu la cale. Biata lînea Văduva i-a pregătit băiatului în prîpt ce-a putut, a mai împrumutat câte-o bucașică de pînă de prin sat, de i-a făcut și ea ce s'a priceput, ca o mamă, — și pe la parguitul strugurilor s'a despărțit, cu lacrimile pe obraz, de singura odrăslă a casei și singura ei mîngăiere.

Rădule mamă, vezi de nu ne uita, să ne mai scrii de pe-acolo...

Și s'a deprins Radu cu toate, pentru-că era băcut bun, supus și răbdător. Cîteva zile, la început, îl cam răpăcise orașul acesta mare, în care el venise pentru întâia oară. — Po-doabele prăvăliilor cu geamuri cât ușa, șgomotul trasurilor, învalmășala lumii, casele mari cu câte patru rînduri, îi ațâțau curiositatea lui de copil neobișnuit cu astfel de lucruri, îl opreau în loc câte o dată și feluritele impresii îl navaliau în cap valvărteji și țîrau gândurile și mirarea ca într'un șuvoiu năprasnic.

Popa — vezi bine — se necajia foc pe el, când îl vedea așa gură-cască, pentru că șînții sale îi plăceau băfeșii desghetați și iuți, cari nu 'ncremenesc pe la răspântii, cu legătura de tîrgueli în mîna. — Și l'a dascălit, la dascălit mereu, pînă ce Radu ca un băiat cumințe și înțelețor 'și-a pus straja ochilor și s'a dispărut de nătravul lui, ca să nu mai supere pe părintele.

Își învăța lecțiile de cu seară, pentru că dimineața trebuia să meargă în piață cu părintele s'aducă tîrgueli. Era printru bunii școlari, și nu lipsia de la clasa de cât o dată pe lună, la zi 'ntei, când îl lua popa cu sălădușă. La acea zi mormăia și el cu părintele... Iordan botezându-te tu Doamne.

Vara, la vacanța cea mare, îndată după împărțirea premiilor, își strîngea lucrășoarele, s'aruta frumos mîna părintelui și mamei preotese, își lua legătura la subsuara și ploca, pe jos, acasă cu inima plină de dor, de bucurie și de nerăbdare.

Iar mama lînea, în toți anii la ziua acea, derădea mai frumos prin casă, gîtia toate pentru de-ale mîncării. Își punea, ca la o zi sfîntă, rochia cea nouă de cât și bușmăchii de iuft, pe cari nu'i încălța de patru ori pe an, și eșia în prag. — Acolo sta, în picioare, pe prispă, neclintită, așternându-și privirea dornică și nerăbdătoare pe dunga vînată a drumului, ce taia în curmeziș dealul prunetului.

Din când în când ea își punea palma streșină ochilor și pîtea arătarea nedeslușită, ce se ivia, de după muche, în albul drumului. Și se uita... și se uita... Dar nu, — nu e Radu He!... când e să fie Radu, inima ei îl simte de dincolo de bătaia ochilor.

Și cât îi ea de trecută, de slabă și bătăută de necazuri, dar fața 'i întinerește când vede pe Radu viind, — veselă și sprîntenă, ca o fată mare se repede în cale și într'un suflet e la poarta țării.

Acolo își întâmpina ea odorul, în toți anii la ziua acea, pe vreme rea și pe vreme bună. Și veselă și mîndră, cu el de mîna, calca domol de-a lungul satului, uitându-se în toate părțile, cu ochii luminați de-atîta bucurie și luînd vorbă cu toate cumetrele și cu toți meșterii.

Acasă îl așaza frumos pe lavița așternută c'un lăvicer curat, îl privește, îl sărută, și iar îl cuprinde din creștet pînă în tălpi în privirea ei ferbinte, duioasă, fericită, — și iar îl desmeardă.

Intr'o clipă masa e plîna cu de-ale gurii.

Serobul cu smîntîna, ce mai forfotește inecitoșor pe lângă buza țigăii umple încăperea c'un miros plăcut, și aburii se ridică molatic în tavan, de pe mămăliga ce-adau pe fund.

Radu mînănea sdrașan, nu se 'ncurca, iar mîna-se le 'ngrașă privindu-l.

Și cât e ziua de mare ea nu'l pierde din ochi.

Din ce în ce îl gasește mai frumos, mai cumințe, mai deosebit de cât alți copii de seama lui, și când se gîndește la 'nvățătura ce trebuia să fie în acest cap atît de tînar și de frumos, o cuprinde un fel de respect adînc de copilul ei, par'că nu'i vine să'i zică pe nume Radule, și par'că s'ar simi să seada lângă dînsul ca o mamă.

În vacanța cea mare, după ce isprăvise clasa a șasea, Radu s'a întors acasă mai slab. lînea se gîndi îndată la greutățile școlii, la necazurile de prin străini, și căuta astfel să 'i împace inima 'i rînită de slăbiciunea lui.

Dar ea 'l vedea mai trist și mai tăcut ca altă dată, s'aceasta o chinua amarnic. — Adeseori Radu, cu ochii aiurit pironiți în deșert, par'car îi cătat a drum, remănea vreme îndelungă nemîșcat și dus pe gînduri. Măsa se uita la el cu durere. A rare-ori îndrăsnia să'l întrebe.

— De ce stai mamă așa măhnit... la ce te gîndești?

Sadu și ridica fața, de-abia îngăima câte-o vorbă de-a scăpare, și iar cădea pe gînduri, și ochii iar i se lungiau a drum.

Atunci lînea simțea c'o podidese lacrimile: eșia pe afară și plîngea, ca o nebună pe lângă păreți, plîngea de i se dîhoca inima, pînă ce i se făcea galbîn înaintea ochilor.

Așa și mai potolia amarul și neliniștea, așa trăia biata mîna de-o samă de vreme.

Ea îl iubia, frește, ca în tot-dea-una, ba chiar mai mult ca ori când, — dar el era așa de trist și de cumințe, dar ea se simțea așa de proastă în fața unui om atît de învățat, în cât se temea să'l vorbască, își închipuia că-l supără cu înfașiere ei. Abia din când în când și c'o umilință, pe care nu 'și-o putea stăpîni mai îndrăsnia să se apropie de Radu. Cîte o dată se necajia, în cugetul ei, pe toată această învățătură, ce o însăpîmînta și care-o desparția așa de grozav de copilul ei.

Alte ori ea perdea din vedere că 'i este mamă, și ta smîrnă înaintea fiu-său și 'i vorbia cu smerenie ca un om străin și foarte respectat, — și nu mai îndrăsnia să se apropie de el și să'l desmerde ca altă dată.

Radu se simțea din ce în ce mai greu stăpînit de gînduri urâte și mai fără de nădejde. — El avusese un vis frumos, un dor duios și mîngăetor, care 'l întăria în ceasurile lui de oboseală și descurajare. În copilăria lui se gîndia că're să vie o vreme când va putea lace pe mîna sa fericită și mîndră pe nal ei.

Dar vremea aceea se trăgea tot

mai departe dinaintea lui, și el 'și vîrșe 'n cap ideea că e bolnav și va muri înainte de-a o mai ajunge.

VA URMA

Primul Președinte al Tribunalului Prahova secția I

PUBLICAȚIUNE

Conform ordonanței noastre No. 6663 din 4 Iunie 1914, prin care se constată că d-lui A. Cara-Thasse, fost șef de Portărei și Portărel, pe lângă acest Tribunal, a fost descărcat de Șeful Portăreilor de depositul și actele cu care fusese însărcinat și în baza art. 14 din regulamentul de Administrație publică pentru serviciul Portăreilor Tribunalului.

Se publică despre aceasta și se invită toți aceia care ar avea veri o pretențiune a se opune la liberarea garanției fostului Portărel A. Cara-Thasse, ca în termen de trei luni de la publicarea acesteia, și să-și reclame drepturile lor, căci în contrariu nu li se vor mai ține în seamă și garanția se va restitui.

Prim-Președinte, Hariton.

Grefier, Nedescifrabil.

No. 52128, 1914 Iunie 7.

Prim-Președinte al Trib. Prahova S. I.

Comisiunea pentru regularizarea și consolidarea drepturilor de concesiuni petrolifere din jud. Prahova.

PUBLICAȚIUNE

D-l Jean T. Beldea din București, cu petiția înreg. la No. 37769/914, a cerut consolidarea dreptului său de concesiune și exploatare, ce are asupra a 5 parcele de terenuri petrolifere, situate în comuna Băicoiu județul Prahova și anume.

1) De la Costache Nicolae Gheorghe Anton zis Jianu, prin actul transcris special 5550/913, un teren în suprafață de 1102 mp. plan 1 „la Fierbătorii-vecin cu Lisabeta Ghiță Jianu, Ghiță Jianu soț, Ion I. Fenichescu, D. N. Sfetescu, Ioniță Grigoriu și drumul de plan.

2) De la Anca Toma Cură-Vale ca tutore a minorilor lui Gh. și Stelian Toma Cură-Vale, prin actul transcris special la No. 5551/913, un teren de 2752 mp. plan 2 „la Fierbătorii-vecin cu Manolache I. Fenichiu, Stoica Florea Fenichiu, Petre Toma Cură-Vale și drumul de plan.

3) De la Filofteia Gh. Constantin M. Jilaveanu și Gh. Constantin Mitroi Jilaveanu soț, prin actul transcris spec. 5499/913, un teren de 2460 mp. plan 3 pe soseaua Gărei „la Fierbătorii-vecin cu Toma Gh. Mitroi Jilaveanu, Petre Ionescu, Tudorache Ionescu zis Cură-Vale și soseaua gara Băicoiu.

4) De la Sultana Ghiță St. Bucuimeanu, Ghiță St. Bucuimeanu soț, prin actul transcris spec. 5490/913, azi Ioniță I. Smoleanu ca actual proprietar, un teren de 2070 mp. plan 4 „în dosul Cimitirului-vecin cu Petre Gh. Cooinea, Primăria pentru Cimitir, Sultana Gh. St. Bucuimeanu soț și drumul.

5) De la Sultana Ghiță St. Bucuimeanu cu soțul Ghiță St. Bucuimeanu prin același act, un teren de 3630 mp. plan 5 „în dosul Cimitirului-vecin cu Ioniță I. Smoleanu, Primăria pentru Cimitirul comunei, Costache Dobroiu, Marița Ioniță Dinu Fenichiu și drum.

S'a fixat ziua de 13 Octombrie 1914, ora 10 a. m. pentru cercetarea și judecarea acestor cereri de consolidare.

Sunt vestiți toți aceia care ar pretinde că au veri un drept asupra terenurilor de mai sus, să-și formuleze pretențiunile lor prin petiții adresate Primului Președinte al Trib. Prahova cu cel puțin 3 zile înainte de termenul cu cel fixat, iar proprietarii pot face contestațiuni chiar în ziua cercetării în localitate.

Prim-Președinte, Al. Drăghiceanu

Grefier, G. S. Dumitrescu.

No. 52351 1914 Septembrie.

TRIBUNALUL PRAHOVA s. I-a

PUBLICAȚIUNE

În ziua de 1 Octombrie 1914 de la ora 11 a. m. în sus, în localitate, la via D-lui Em. Stoianescu din comuna Valea Calugărească, se va vinde cu licitație publică averea mobilă a nuntului compus din:

1) Rodul viei proprietatea D-lui Em. Ttoianescu, avînd o suprafață de un pagon, situat în com. Valea Calugărească Satul Valea Pomeii și care se învecinește la răsărit cu D-l M. Fîntescu, spre apus cu D-l Ștefan Baron, spre miază-noapte cu Ion Urzică și spre miază-zi cu D-r Ruban. 2) Intr'o magacie din curtea viei următoare obiecte: a) Una tocitoare nouă de brad, legată cu cercuri de fier, avînd o capacitate aproximativ de 150 deca. b) Un butoiu de stejar legat cu cercuri de fier avînd o capacitate aproximativ de 60 deca. 3) În pivnița din curtea viei următoare obiecte: a) Un butoiu de stejar legat cu cercuri de fier avînd o capacitate ca de 12 deca. b) Un alt butoi de stejar, cu cercuri de fier avînd o capacitate ca de 12 deca. c) O cădiță la botu lîinii de brad, legată cu cercuri de fier. d) O damigeană îmbrăcată cu răchită, avînd capacitatea aproximativ, de 2 deca. 4) În casa de la vie următoare obiecte: a) O masă de brad pe 4 picioare. b) Un dulap de brad cu bufet. c) Un lăvator complet de tablă. d) Un pat simplu de fier în vergele cu saltea și pătură. Aceasta după cererea și spre despăgubirea D-nei Ioana Em. Stoianescu din Ploiești strada Gheorghe Sion No. 60, de suma de cîte 150 lei lunar cu începere de la 12 Noembrie 1913, pînă la desfacerea căsătoriei conform sentinței cu No. 128/914, a Trib. Prahova secția I-a pronunțată cu execuția provizorie. Vânzarea va avea loc pe bani gata.

Prim-Președinte, M. D. Hariton
Cap Portărel, C. Foisoreanu
No. 52658, 1914 Septembrie 17.
Dos. No. 3759/914 pauper.

POLITIA ORAȘULUI PLOEȘTI

Comisariatul Circumscripția II-a

PUBLICAȚIUNE DE VANZARE

Conform adresei d-lui jude urban ocol 2 Ploiești, No. 18700/914, urmînd ca în ziua de 27 Septembrie 1914 să se vîndă prin licitație publică averea mobilă a debitorului Tudor Busuico Mecanic din Ploiești strada Marin Brutaru și care s'a urmărit în baza Cărții de Judecată cu No. 183/914, spre despăgubirea D-lui Petre G. Rădulescu de sumă de lei 45 bani 85 cu dobînda legală de la acționare pînă la achitare plus șase lei spese de judecată, osebit timbrele de executare.

Averea urmărită și pusă în vânzare se compune din: 1) un pat de lemn colorat nuceului; 2) un garderob; 3) un scriu cu 4 sertare și 4) una oglindă de perete.

Se publică de aceasta spre cunoștința generală a amatorilor că în ziua sus arătată ora 10 a. m. în sus, să se prezinte la domiciliul debitorului sau în Piața unirei, pentru a concura la licitație.

Comisar, V. Constantinescu
No. 8707, 19 Septembrie 1914.

Fabrica de Cărămizi din Bucov

Damian D. Cristu

STR. I. C. BRĂTIANU, No. 2 PLOEȘTI
Esșentă cărămizi prima calitate cu prețuri reduse

Băcănă la „CÂINELE NEGRU,

GHEORGHII & DUMITRESCU
Ploiești, Calea Câmpinei No. 10.

Deschizându-se din nou, anunță pe Onor. Public că este asortată ce toate articolele de Coloniala, Delicatese, Pastr făinoase, Băuturi streine s'indigene, precum și cele mai fine Licheri și Champagnu cu prețuri foarte convenabile.

Serviciul prompt și conștințios.
Vânzare En gros și En detail